

Arrest

nr. 81 969 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 mei 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 29 november 2009 aangevuld met bijkomende stukken.

Op 10 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2009 werd ingediend en op datum van 29.03.2011 werd geactualiseerd door :

B., H. (R.R.: 000)

nationaliteit: Marokko

geboren te D. op 02.10.1978

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op punt 2.2 van de vernietigde instructies, zijnde de vreemdeling die ouder is van een minderjarig kind dat een EU-burger is, indien het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt, eventueel verkregen via deze ouder en wanneer de ouder effectief instaat voor de zorg van het kind.

Betrokkene is de moeder van M., N., geboren op 20.08.2000 en M., A.Y., geboren op 07.11.2002. Daar Dhr. M., M. D. (geboren op 09.07.1967), met Nederlandse nationaliteit, de kinderen erkend heeft, verkregen de kinderen ook de Nederlandse nationaliteit. We merken wel op dat beide kinderen schoolgaand zijn te België maar dat betrokkene nagelaten heeft de kinderen in te schrijven in de gemeente van verblijf waardoor hun verblijf administratief niet in orde is.

Betrokkene is aldus inderdaad moeder van een minderjarig kind dat een EU-burger is, doch zij legt geen bewijzen voor dat het kind over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, noch dat het kind deze middelen zou verkrijgen via betrokkene. Criterium 2.2 van de vernietigde instructie stelt duidelijk dat de vreemdeling die ouder is van een minderjarig kind dat een EU-burger is in aanmerking kan komen voor een verblijfsregularisatie indien het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt, eventueel verkregen via deze ouder en wanneer de ouder effectief instaat voor de zorg van het kind. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat aantoonde dat zij aan deze voorwaarde voldoet. Bijgevolg kan betrokkene niet in aanmerking komen voor regularisatie op basis van punt 2.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hoe goed de integratie van betrokkene ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van een huurovereenkomst d.d.04.10.2009 en schoolattesten voor beide kinderen, betrokkene zou zich altijd correct gedragen hebben ten aanzien van haar medeburgers, ze zou inspanningen geleverd hebben om zich te integreren, deze inspanningen zouden vrucht hebben afgeworpen en het resultaat zou van die aard zijn om toe te laten te besluiten tot een volwaardige integratie), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land betekende en dat er geen negatieve informatie is wat haar strafrechtelijk verleden betreft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten'

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als

voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn."

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is.

Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 2.2 van de instructie van 19 juli 2009 zijnde de ouder, te weten in casu de moeder, van een EU-burger, in casu kinderen van Nederlandse nationaliteit.

Aan deze voorwaarde heeft verzoekster voldaan, wat tevens in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Met betrekking tot het beschikken over voldoende bestaansmiddelen stelt men dat zulks niet is aangetoond. Dat beide kinderen in België naar school gaan wordt niet betwist.

Verzoekster verwijst naar het arrest van het Europees Hof van Justitie dd. 08.03.2001 in de zaak Ruiz ZAMBRANO:

Arrest Zambrano : ouders van minderjarige Belg moeten kunnen verblijven en werken in België.

Op 08 maart 2011 sprak het Europees Hof van Justitie zich uit over de Belgische zaak Ruiz Zambrano. Het Hof van Justitie stelt in zijn arrest dat Belgen " burgers van de Europese Unie zijn en in die hoedanigheid genieten van bepaalde rechten. Ze genieten de belangrijkste rechten verbonden aan de status van EU-burger, ook al maken zij geen gebruik van het vrij personenverkeer. Het recht om op het grondgebied van de Europese unie te verblijven is zo 'n belangrijk recht. Dat recht wordt ontzegd aan minderjarige Belgen la fortiori Nederlandse kinderen geen verblijfsrecht krijgen in België, noch de mogelijkheid krijgen om te er te werken.

Volgens het Hof zal een dergelijke situatie ertoe leiden dat deze minderjarige Belgische kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. En dat is een inbreuk op het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven.

Eerder stelde het Grondwettelijk Hof via een juridische fictie al dat derdelands ouders voor het recht op gezinshereniging als "ten laste " moeten beschouwd worden van hun minderjarig Belgisch kind wanneer de ouders over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Dat ten laste zijn is immers een voorwaarde voor gezinshereniging met ouders of grootouders.

Om voldoende bestaansmiddelen te hebben moet(en) de ouder(s) natuurlijk kunnen werken.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat haar minderjarig kind, van Nederlandse nationaliteit, niet is ingeschreven in de gemeente van verblijf waardoor het verblijf administratief niet in orde is en dat verzoekster geen bewijzen voorlegt dat haar kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt of dat het kind deze middelen zou verkrijgen via verzoekster. Verzoekster kan geen verblijfsmachtiging bekomen als ouder van een minderjarig kind dat een EU-burger is. De aangehaalde elementen van integratie en het 'goed gedrag' van verzoekster volstaan niet om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen. De bestreden beslissing gaat in op de door verzoekster aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat enkel uit haar persoonlijke gegevens zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing op haar van toepassing is. Verzoekster kan ook niet in redelijkheid twijfelen aan het feit dat de bestreden beslissing aan haar is gericht en op haar van toepassing is, nu haar naam, de naam van haar echtgenoot en kind, haar geboortedatum en die van haar echtgenoot en kind, haar geboorteplaats en nationaliteit van haar, haar echtgenoot en haar kind in de bestreden beslissing zijn vermeld. Verzoekster kan evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier zou zijn, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.2 van de vernietigde instructie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoekster inzake de schending van de formele motiveringsplicht, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest Zambrano van het Europees Hof van Justitie. Verzoekster laat na uiteen te zetten dat haar eigen situatie gelijkaardig is aan de feiten zoals

uiteengezet in het arrest Zambrano. In de mate verzoekster doelt op *“een inbreuk op het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven”*, maakt verzoekster geen schending aannemelijk nu uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het dossier blijkt dat haar kind het grondgebied van de Unie dient te verlaten.

Verzoekster wijst op de *“zeer verregaande gevolgen”* van de bestreden beslissing waarbij haar *“het verblijfsrecht (...) wordt geweigerd”*, waardoor het evenredigheidsbeginsel is geschonden. Verzoekster laat na uiteen te zetten welke *“verregaande gevolgen”* zij bedoelt. In de mate zij doelt op een verwijdering van het grondgebied waardoor zij zou worden gescheiden van haar kind, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekster de schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Artikel 8 bepaalt: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”* De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en het annulatieberoep heeft geen bevel om het grondgebied te verlaten tot voorwerp.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN